

Як видно, хоч ніде нема вогнів.
Тупе й настирливе спіткала кара
(Вкорочення голів пішло на користь).
Весь краєвид підковою зігнувсь,

І тільки місяця стирчить стегно
Над ямою, де вхід пильнують Кери.
Не обрій, що поповнив харакірі,
А присмерк-телепень, що лють зігнав

На паростках, що тільки но — з насіння,
Й ніч аж до міоцену пересунув,
Так густо — на вустах — молюска присмак.

А там, де переміг — боржомний просмик,
Ще зупинивсь на хвильку мимохідь
І друзям — вниз — легенями маха.